

наша СЛОВА

Не пакідайце ж мовы нашай беларускай, каб не ўмёрлі!
ФРАНЦІШАК БАГУШЭВІЧ

Газета выходзіць з сакавіка 1990 года

№ 30 (1441) 24 ЛІПЕНЯ 2019 г.

Навіны Універсітэта імя Ніла Гілевіча: пададзены пакет дакументаў для атрымання ліцэнзій

У пятніцу, 19 ліпеня, старшыня Таварыства беларускай мовы Алена Анісім (ТБМ з'яўляецца заснавальнікам універсітэта) падала падрыхтаваны рэктаратам Універсітэта імя Ніла Гілевіча першы неабходны пакет

нікі дзеянасці за час атрымання рэгістрацыі было вырашана ў гэтым месяцы цалкам падрыхтаваць і падаць пакет дакументаў на атрыманне ліцэнзіі для набору студэнтаў ужо на 2020 год па 4-х спецыяльнасцях. Ак-

дакументаў на атрыманне ліцэнзій для набору студэнтаў ужо на 2020 год, прынамсі, на гэта вялікі спадзеў.

Нагадаем, што ў аўтарак, 2 ліпеня, адбылося паседжанне рэктората Універсітэта імя Ніла Гілевіча, на якім былі пададзены вы-

рама іншага, сярод дакументаў і 18 вучэбна-метадычных комплексаў, падрыхтаваных нашымі выкладчыкамі. Таксама кіраўніцтва Універсітэта імя Ніла Гілевіча ўдзячнае за фінансавую падтрымку. У першую чаргу, выказываем падзяку спн.

Мотуз і спн. Мікульскай.
Калі маецце магчымасць падтрымаць універсітэт, то па спасылцы на сайтах ёсць інструкцыя. Любыя пытанні задавайце праз пошту nhuniversitet@gmail.com.

btm-mova.by.

Перапіс насельніцтва - 2019 НАША РОДНАЯ МОВА - БЕЛАРУСКАЯ

Радыё Рацыя.
ISSN 2073-7033

9772073703003 >

СЛОЎКА ДА СЛОЎКА, ЯК НІТКА ДА НІТКІ

У нясвіжскім дзіцячым садку "Караблік дзіцяцінства" запрацаваў міні-музей ткацтва. Гэта азначае, што ў дадатак да беларускамоўнай групы і гуртка "Роднае слоўка" тут з'явіўся яшчэ адзін асяродак выхавання на роднай мове. "НС" разам з сябрамі мясцовай арганізацыі ТБМ шчыра вітае пачынанне і мае намер інфармаваць, як добрая ідэя "працуе" на карысць дзяцей і іх бацькоў, а найперш - роднага слова ды професійна натхніе супрацоўнікаў установы.

Акуратная, выкладзеная пліткай дарожка вядзе выхаванцаў і гасцей садку да невялічага доміка, дзе размясціўся музей "Сінювок лянок". Злева пры дарожцы - льняныя міні-палеткі. Сінювок даўгунец ужо адцвіў, і зялённыя галоўкі прыветна схіляюцца перад наведвальнікамі музея, гасцінна запрашаючы дакрануцца да матэрэяльнай і духоўнай культуры продкаў. У цэнтры музея, заняўшы сваё пачэснае месца, стаяць красныя - ткацкі становікі, тое, без чаго не маглі з'явіцца ручнікі і посцілкі, спадніцы і кашулі, абрусы і коўдры ды іншыя рэчы з ільну. Утульна размясціўшыся на крэслцах, выхаванцы адразу здагадаліся,

што размова пойдзе пра ручнікі і фартушкі, бо гэтыя рэчы размяшчаліся на куфры і прыцягвалі іх позіркі яркімі фарбамі вышыванак.

Пераканаўшыся, што ўсім гледачам зручна і утульна, Станіслава Георгіеўна Валчык - кіраўнік гуртка "Роднае слоўка" і экспкурсавод музея - з вялікай пашанай па чарзе брала ў рукі ручнікі і расказвала пра іх гісторыю. Вёўся аповед пра ролю ручніка ў жыцці чалавека ад яго нараджэння і да апошняга дня. Дакрануўшыся тварыкамі да ручніка, дзеці змаглі адчуць цеплыню і мяккасць тканіны, якою ухутвала бабка-павітуха народжанае немаўлятка, даведаліся, што ручнік вымяраўся не ў метрах, а ў локцях і павінен быць даўжынёй 3-4 локці. Цікаўныя пасправавалі нават памераць яго даўжыню.

Ручнік дапамагаў гадаванцу рабіць першыя крокі, а свавольнік, пасля пакарання мокрым ручніком доўгі пачухваў заднє месца. Маладыя дзяўчатацы рыхтавалі сабе пасаг, не менш як дваццаць сатканых і вышытых ручнікоў. Калі дзяўчына не жадала выхадзіць замуж за хлопца, які прыслаў сватоў, то давала адмову схітрыўшы, што яшчэ не нарыхтавала 20 руч-

нікоў. Адзін з выхаванцаў выканаў ролю жаніха: яму павязалі ручнік - знак згоды дзяўчыны стаць ягонай жонкай.

Апошні жыццёвы шлях чалавека таксама не абыходзіўся без ручніка: праз акно дома ён апавяшчаў, што ў хаце памерлы, ручнік абавязкова клалі ў труну, на ручніках апускалі дамавіну ў магілу.

Не менш цікавай была гісторыя пра святочны фартушок, якому, па словах Станіславы Георгіеўны, сто гадоў. Гэта сапраўдны шэдэўр! Яркая ўзоры так зарвалі сваёй прыгажосцю дзяцей, што ім захадзелася дакрануцца да чырвоных руж і спелых вішанькаў. Яшчэ з большай пашанай і замілаваннем дзеці разглядалі той фартушок, калі даведаліся, што гаспадыня вышывала яго ў перапынках паміж работай па гаспадарцы ці ў полі, а найчасцей вечарамі, пры святле газоўкі, ціхенька спываючы калыханку маленъкай дачушы.

Экскурсія завяршалася. А колькі яшчэ трэба расказаць гэтым маленъкім уважлівым экспурсантам, колькі слоў прыгадаць, каб памяталі, шанавалі, ганарыліся!

Анютка Юрэвіч.
Нясвіж.

